

Rode rivieren

Bloedlijnen

Ieder van ons is een deel van degenen die voor ons kwamen. Hun bloed stroomt door onze aderen als een rode rivier door de tijd, die mannen en vrouwen verbindt met hun kinderen en hun ouders. Het is een wonder, een geschenk dat leven kan voortbrengen. De rode rivieren zullen blijven stromen tot het einde der tijden en de komst van Ahm.

DE KALISTHAM

*Mandira Khojana, Lokistan, op het continent Antiopia
Rajab (julsept) tot shaban (augeite) 929
13^e en 14^e maand van de Getijdenvloed*

Zodra Alaron de gnosis had ontwikkeld, na een afgrijselijke migraineaanval waarbij hij knalrood was geworden en het gevoel had gehad dat zijn hoofd in brand zou vliegen, had zijn vader hem naar het Arcanum gebracht. Vannatons handel was winstgevend en hun gezin werd financieel gesteund door de familie Anborn, dus konden ze het zich veroorloven hem naar Turm Zauberin te sturen, het meest prestigieuze Arcanum in Norostein. Maar Alaron was een kwartbloed, een onderwerp van minachting voor klasgenoten zowel als leraren. Hij was slechts een handelaarszoon, zonder goede afkomst of connecties, en had zich daar niet kunnen verweren tegen de psychische en lichamelijke pesterijen van leeftijdgenoten zoals Malevorn Andevanion, Francis Dorobon en Seth Korion. De leraren hadden hem ook bepaald niet beschermd. Zijn zelfvertrouwen was er volledig verpletterd, en tegen de tijd dat hij Turm Zauberin verliet,

kon hij veel van de krachten die hij onder de knie had moeten hebben nog steeds niet gebruiken. Hij was voldoende competent geweest in de basisvaardigheden en was geslaagd voor zijn eindexamen, totdat zelfs dat met een opgeklopte smoes van hem was afgepakt. Hij was publiekelijk gestraald en het werd hem verboden zijn gnosis te gebruiken.

Nu, vrij van de pesterij en corruptie, had Alaron het gevoel dat hij eindelijk de magiër werd die hij had moeten zijn. Zelfs voordat hij bij het Zain-klooster was aangekomen, was hij al gaan opbloeien. Hij had crisissituaties het hoofd moeten bieden en had dat gedaan op manieren die hij zich op het Arcanum nooit had kunnen voorstellen. Nu voelde zelfs hij de verandering: hij geloofde nu in zichzelf, en dat geloof drong in alles door. Een gnosisgebruiker moest erin geloven dat er onmogelijke dingen konden gebeuren.

En nu dit..

Voor iemand die niets van de gnosis wist, zou het er niet bijzonder indrukwekkend uitzien, aangezien er alleen maar vier dingen boven zijn hand ronddraaiden: een steen, een druppel water, een vlam en een wervelende minitornado.

Aarde, vuur, water en lucht.

In kleermakerszit tegenover hem, ook gekleed als een Zain-novice, deed Ramita zijn bewegingen na en jongleerde ook met de vier elementen. Volgens de leraren op het Arcanum was wat zij deden onmogelijk, en toch deden ze het.

Het eerste wat alle jonge magiërs werd geleerd, was dat ze affiniteiten en blinde vlekken hadden: dingen die ze konden, en dingen die ze niet konden. Dat gold voor alle magiërs, van ascendanten tot de laagste zestiendebloeden. Er waren een paar generalisten met zwakke affiniteiten waardoor ze een iets breder bereik hadden qua vaardigheden, maar zij waren doorgaans minder sterk. Tot op zekere hoogte was Alarons tante Elena ook zo. Maar hij had nog nooit gehoord van een magiër die deed wat Ramita en hij nu deden.

Hun geesten waren met elkaar verbonden door een draad van mysticisme. Alaron stemde die draad op Ramita af terwijl hij de vlam doofde, de wind liet wegsterven en de steen en de waterdruppel

in zijn hand liet vallen. Maar met zijn gnostische zicht zag hij nog de snoeren – zoals de vier armen van het Sivraman-standbeeld – waarmee hij de essentie van elk element vasthield tot hij ze weer nodig had. In zijn kern was zijn gnosis pure energie, niet gefilterd door enige affiniteit. Hij zag hetzelfde in Ramita's aura: een pure kern waarop lagere krachten dansten.

Meester Puravai klapte zachtjes in zijn handen. 'Goed gedaan, broeder Langbeen, zuster Ramita. Heel goed gedaan. Laat nu eens wat hermetisch zien.'

De mystieke verbinding pulseerde toen Ramita en hij andere krachten aanspraken. Haar aura was zo sterk dat het voelde alsof hij tegenover een reus zat, maar voorlopig hadden ze die verbinding allebei nog nodig, want Ramita bezat de rauwe kracht, en Alaron de kennis die hij had opgedaan op het Arcanum. Samen voerden ze energie toe aan de stofjes gnostisch licht die om hen heen cirkelden: verschillende kluwentjes smaragdgroen en bruin, in de ether vermengd met rood en vleestinten. Alaron reikte naar het smaragdgroene licht, liet het opgloeien en stuurde het naar de twijg die voor hem lag om daar bladeren aan te laten ontspruiten. Sylvanische gnosis. Ramita deed hetzelfde, iets onhandiger, maar toen zij haar gnosis ook naar het twijgje geleidde, groeide het uit tot een tak. Ze riepen vogels naar hun handen en stuurden ze weer weg, veranderden hun linkerhand in een wolvenklauw en weer terug, maakten sneetjes in hun eigen armen en genazen ze weer.

Uiteindelijk liet Alaron de verbinding los en zakte hij een beetje in elkaar.

'Schitterend!' Puravai applaudisseerde. 'Heel goed gedaan.'

Alaron keek hijgend naar Ramita. Dit was vermoeiender en ging veel trager dan wanneer zijn kern werd gevoed door vuur, maar de mogelijkheden waren ongekend... behalve natuurlijk voor Antonin Meiros.

Ramita's overleden echtgenoot was net een geest die bij hen allebei spookte. Alaron voelde dat de band tussen Ramita en hemzelf groeide, maar hij bleef zich er altijd van bewust dat ze de weduwe was van de grootste magiër die de wereld ooit had gekend. Het knaagde

aan hem om zo dicht bij haar te zijn, maar niet dichterbij te kunnen komen. Hij was jarenlang gefixeerd geweest op Cym en enkele minuten verliefd geweest op Anise, maar dit voelde dieper en echter, ondanks de vele verschillen tussen hen.

‘Ik neem aan dat heer Meiros het beter deed,’ zei hij bewust nederig, omdat hij anders schreeuwend van blijdschap zou gaan rondrennen.

Meester Puravai glimlachte een beetje. ‘Eigenlijk niet. Hij erkende dat de theorie deugde, en hij verkreeg beslist een bredere toegang tot de gnosis, maar hij was te oud om zijn volledige potentieel nog te bereiken. De eeuwen hadden zijn gnosis al verhard, waardoor hij nooit zijn palet zo volledig heeft kunnen uitbreiden als jullie twee. Sommige dingen in het leven zijn alleen bereikbaar voor jonge en plooibare mensen.’

‘Kores bloed! Bedoelt u dat dit nooit eerder is gedaan?’ Alaron sloot zijn ogen. *Laat me daar heel even van genieten...*

Toen hij ze weer opende, zag hij dat Ramita met tranen op haar wangen naar hem staarde. Een intuïtie zoals hij die nog nooit van zijn leven had gekend, vertelde hem dat zij precies hetzelfde voor hem voelde als hij voor haar, maar dat er vanwege haar plichtsbesef nooit iets van zou komen. En dat die wetenschap ook háár hart brak.

Zijn goede bui verdampte.

‘Ik denk dat we nu allebei moeten gaan leren hoe we dit alléén kunnen doen,’ zei hij hardop terwijl hij hun mysticismeverbinding verbrak; het voelde alsof hij zichzelf met een mes in zijn hart stak. ‘Anders kunnen we nooit op eigen houtje functioneren.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei Puravai ernstig.

Ramita staarde glazig voor zich uit toen Alaron opstond en wegliep.

Ramita verstrengelde haar handen achter haar hoofd, zette haar kiezen op elkaar, rolde zich langzaam naar voren en raakte met haar ellebogen haar knieën aan. Zweet parelde op haar voorhoofd en maakte vlekken op haar tuniek, onder haar armen en tussen haar

borsten. Ze hapte grimassend naar adem terwijl haar gefolterde buikspieren onwillig samentrokken.

Wat dit nog moeilijker maakte, was dat de 'vloer' eigenlijk de muur van de trainingsruimte was en dat haar voeten het plafond raakten. Ze hield zichzelf met aardgnosis tegen de muur vast, en om het nog wat moeilijker te maken, had meester Puravai haar ook nog telekinetisch met sinaasappelen laten jongleren terwijl ze trainde.

Haar buik was nu weer zo plat alsof ze nooit kinderen had ge- baard, en ze had zich nog nooit zo sterk en lenig gevoeld. Haar ijdele kant genoot ervan om in de spiegel te kijken als ze alleen was en de veranderingen te bewonderen. Puravai had gezegd dat zij ook zou moeten leren vechten met de kon-staf van de Zains, maar daar had ze zich tegen verzet; haar moeder zou van afgrijzen vervuld zijn als ze hoorde dat een dochter van haar leerde vechten.

In haar eentje trainen was lang niet zo leuk als met Alaron, maar het was noodzakelijk, dat vond zij ook. *Voordat mijn stomme hart me iets doms laat doen.* Boos zette ze Alaron uit haar hoofd, maakte een salto en landde op de vloer.

Ze visualiseerde een oog in het midden van haar voorhoofd. De iris van het oog was veranderlijk; deze keer liet ze hem de vorm van een schedel aannemen en gebruikte ze hem om paars licht in haar hand te laten opvlammen en dat naar een plant in de hoek van de kamer te smijten.

Binnen drie seconden verschrompelde de hele plant.

Het was een afschuwelijke kracht, maar een van de vele die ze had aangeleerd. Alaron moest haar nog steeds vertellen wat er met sor- cerie en theurgie mogelijk was, zodat ze wist wat ze kon proberen, maar als ze eenmaal op de juiste weg was, trok hij zich terug en liet haar er alleen mee verder werken. Dat was prima, want zij was zijn gids geweest voor hermetische gnosis. Maar het werd steeds moei- lijker om bij hem te zijn; hij zag er nu erg goed uit, knap en sterk en met een air van zelfverzekerdheid over zich, van meesterschap, alsof hij nu het vertrouwen had om om te gaan met alles... alles be- halve haar. Ramita stoorde zich niet aan Alarons bleke huidskleur, misschien omdat heer Meiros ook blank was geweest. Zijn huids-

kleur was voor haar net zo onbelangrijk als de kleur van zijn ogen. Hij was een goed mens, en fijn gezelschap, maar er stond te veel op het spel voor avontuurtjes. Toch stelde ze zich in slapeloze nachten zijn handen op haar lichaam voor. Als zelfbevrediging een zonde was, vermoedde ze dat ze rechtstreeks naar Shaitans krochten zou gaan. En ze wist – hun mystieke verbindingen waren soms een beetje té intiem – dat hij van precies hetzelfde last had.

Ze wierpen zich allebei op andere zaken om bezig te blijven: zij deed aan yoga als ze niet voor haar jonge kinderen zorgde, en Alaron ging door met zijn wapentraining. En allebei bleven ze onderzoek doen naar de Scytale.

Ramita was degene die wat dat project betrof de volgende doorbraak bereikte.

Ze had de tweeling voorbereid op hun middagdutje voordat ze zelf ging eten en rusten, en na lang wikken en wegen besloot ze dat het tijd werd haar witte weduwenkleding af te leggen. Ze kon immers moeilijk gekleed als weduwe naar het hof van de mughal gaan.

Alaron zag het meteen toen hij binnenkwam om samen met haar te eten. Hij zei er niets van, maar zijn glimlach werd een beetje plechtiger.

Ramita gebaarde met haar hoofd naar de tweeling. ‘Ik moet ze nog even voeden voordat ik ze in bed leg.’

Alaron bloosde en maakte aanstalten weer te vertrekken – hij was altijd verlegen als ze haar baby’s de borst gaf – maar ze wilde hem een idee over de Scytale voorleggen dat haar bezighield. Terwijl ze haar tuniek begon open te knopen, vroeg ze: ‘Hoe gaat het met je onderzoek?’ Ze legde Nasatya tegen haar tepel en grimaste door de mengeling van genot en pijn die zijn kleine mond veroorzaakte.

Alaron kon geen kant op. Hij bloosde heftig, maar was te beleefd om midden in een gesprek bij een dame weg te lopen. Hij ging met tegenzin weer zitten en keek nadrukkelijk niet naar haar.

Het werk aan de Scytale ging gestaag door. Van de acht variabelen hadden ze er vijf geïdentificeerd: leeftijd, oogkleur, elementaire afiniteit, gnostische affiniteit en geslacht; hoewel er vreemd genoeg vier geslachtsopties waren, twee mannelijke en twee vrouwelijke.

Daar hadden ze zich over verwonderd, totdat Ramita opperde dat die extra optie misschien te maken had met het geslacht waartoe iemand zich aangetrokken voelde. Ze had in Aruna Nagar verschillende *heejara* gekend – mannen die als vrouwen door het leven gingen – dus het concept was niet onbekend en leek hier te passen. De laatste drie variabelen kostten meer tijd, totdat Alaron zich uiteindelijk realiseerde dat de zesde te maken had met de fasen van de maan, en dan vooral de positie van de maan op iemands geboortedag. De meeste mensen wisten dat van zichzelf, omdat het werd opgetekend voor geboortevorspellingen. En die ochtend nog had hij een volgend stukje van het mysterie opgelost, dankzij een verhandeling over een onderzoek naar bloedgroepen die de Ordo Costruo in het klooster had achtergelaten.

‘Ik had nog nooit zo’n stomvervelend boek gelezen,’ vertelde hij haar, ‘maar ik herkende de vier runen van de Scytale. Ik heb alleen geen idee hoe ik iemands bloedgroep moet vaststellen. Wie wist er nou dat er verschillende soorten bloed bestonden?’

Ramita had dat ook niet geweten. ‘En de laatste?’ vroeg ze.

‘Die runen heb ik ook nog nooit gezien. Het zijn er twaalf, in een soort aflopende spiraal onder aan de Scytale, vlak boven de symbolen voor gnostische affiniteit. Dus ik weet niet eens of het één set is, of drie, of...’

‘Geboortemaand,’ zei Ramita verstrooid.

Hij stopte met praten en bonkte met zijn hoofd tegen de muur. ‘Waarom zie ik dat soort dingen nooit? Natuurlijk!’

Tevreden met zichzelf legde Ramita Nas weg en zette Das tegen haar andere borst, zich ervan bewust dat Alaron zijn best deed om niet te gluren. *Het is niet eerlijk dat ik hem zo plaag, maar het is fijn het gevoel te hebben dat er iemand naar me verlangt, ook al weet ik dat het nooit méér kan worden.* ‘Dus dat moet het zijn, ja? Alle acht variabelen geïdentificeerd!’

Zijn gezicht klaarde op. ‘Ik denk het, ja. Die twaalf maandrunen moeten Lantrisch zijn; de namen voor de maanden die wij gebruiken, komen oorspronkelijk uit het Lantrisch.’ Hij zag eruit alsof hij wilde dartelen als een veulen. ‘Het is ons gelukt! We hebben de Scy-

tale doorgrond. Alleen,' voegde hij er wat nuchterder aan toe, 'weten we niet wat die chemische ingrediënten zijn. We weten alleen nog maar welke set symbolen voor welk type persoon geschikt is.'

Ramita streelde over Das' hoofdje terwijl hij dronk, zich zalig onbewust van de enorm belangrijke zaken die boven zijn hoofd werden besproken. 'Dan is dat de volgende stap. Hoeveel zijn er onbekend?'

'Te veel,' gaf hij spijtig toe. 'Maar ik herken aspecten van minstens de helft ervan. Ik weet alleen ook nog niet of de Scytale het hele recept bevat, of alleen toevoegingen voor een basismengsel.'

'Daar kom je wel achter,' zei ze vol vertrouwen. 'Maar ik heb een idee. Als mijn moeder een nieuw gerecht verzint, probeert ze haar recept altijd uit op vrienden en familie, om er zeker van te zijn dat het lekker smaakt. Waarom doe jij niet hetzelfde?'

Aaron fronste zijn voorhoofd. 'Maar ik ken de ingrediënten niet... O! Je bedoelt dat ik die acht kenmerken kan gebruiken?' Hij keek haar opgewonden aan. 'Waarom niet? We moeten onze theorieën toch testen. Ik zal Puravai toestemming vragen alle jonge monniken te interviewen, zodat ik het gebruik van de Scytale op echte mensen kan oefenen. Als ik een idee kan krijgen van de variabelen bij een normale groep mensen, zal dat helpen bij het interpreteren van de resultaten als we het in het echt doen.'

'Ik denk dat je daar een heleboel van kunt leren,' beaamde ze. 'Echte mensen zijn complex.'

Hij glimlachte droevig. 'Ja. Als ik één ding zeker weet, is dat het wel.'

Nu ze overwogen binnen afzienbare tijd te vertrekken, vloog julsept voorbij. Aaron had toestemming gekregen de monniken te interviewen, en dat was een interessante en unieke ervaring. Elke dag na de ochtendtraining praatte hij met de novices. Die gesprekken waren puur vrijwillig, maar er stond altijd een rij jongemannen te wachten op het pleintje waar hij het deed. De meeste vragen lagen voor de hand, maar die over geslacht en seksualiteit waren lastig. Aaron kon moeilijk aan een jonge monnik vragen of hij op jongens of op meisjes

viel, dus moest hij dat onderwerp omzichtig benaderen.

Ramita had voorgesteld te vragen: 'Als je opnieuw kon kiezen, zou je dan nog steeds monnik willen worden, of zou je liever trouwen?' Maar de meeste jongemannen beweerden in dat geval opnieuw voor het kloosterleven te kiezen, dus dat was niet de juiste vraag om hun seksuele voorkeur vast te stellen. En ze hadden nog steeds geen idee hoe ze iemands bloedgroep moesten bepalen. Alaron had een oude schriftrol over het onderwerp gevonden, waarin bloedgroepen met persoonlijkheidstypen in verband werden gebracht, maar iemand had er zulk bijtend commentaar bij geschreven dat hij betwijfelde of ze er wel iets aan hadden.

Aan het eind van de tweede week had Alaron de meeste novices gecatalogiseerd, en zelfs een paar ingewijde monniken die hem uit nieuwsgierigheid hadden benaderd. Hij gebruikte ook informatie over mensen die hij goed kende, zoals Cym, Ramon en zijn vader. Het leverde geen grote onthullingen op, maar het hielp bij het opstellen van een paar hypotheses.

Al die tijd nam Alarons gnostische bereik toe. Hij begon het gevoel te krijgen dat hij net als het standbeeld van Sivraman vier 'spookarmen' had die vuur, aarde, water en lucht vasthielden; zijn aura had een sorcerie-oog op het voorhoofd, en een leeuwenpels over zijn schouder vertegenwoordigde hermetische gnosis. Hij worstelde met zijn theurgie-symboliek, maar koos uiteindelijk voor de vier vrouwen die het meest voor hem hadden betekend als vertegenwoordigsters van de afzonderlijke studies. Ramita was mysticisme, omdat hij zich zo met haar verbonden voelde. Cym koos hij voor illusie, omdat hij nooit het gevoel had gehad dat hij haar echt kende. Zijn moeder Tesla was spiritualisme, omdat ze nu een geest was, en Anises mooie ogen deden hem denken aan mesmerisme. Op het Arcanum hadden ze moeten leren over alle studies, zelfs de studies die ze niet konden gebruiken, met als doel zichzelf ertegen te kunnen verdedigen. Tijdens zijn verkenningstocht kwamen die lessen weer bij hem terug, en hij boekte elke dag winst... wat betekende dat ze aan het eind van julesept geen uitvluchten meer hadden om hun vertrek nog langer uit te stellen.

Het was tijd geworden dit toevluchtsoord te verlaten en op zoek te gaan naar vizier Hanook.

‘Zo, Alaron Mercer, dus je gaat ons verlaten,’ zei Puravai met zijn ernstige, melodieuze stem. Alaron en Ramita waren samen naar zijn werkkamer gegaan om hem over hun bedoelingen te vertellen. Het hoofd van het klooster vertoonde geen spoor verbazing. ‘Ik had de hoop dat je je misschien bij ons wilde aansluiten om echt “broeder Langbeen” te worden.’

Alaron wist niet zeker of de meester het meende of dat hij dat alleen maar uit beleefdheid zei. ‘We moeten naar het hof van de mughal.’

‘Inderdaad, en ik steun dat plan van harte. Ik heb de vizier gekend, zoals ik je al had verteld. De mens is een sociaal wezen, en Hanook was altijd voorbestemd voor de buitenwereld. Daarom hebben we kloosters in steden, maar ook toevluchtsoorden ver weg van de drukte en het gedoe van de wereld.’ Hij klapte in zijn handen, waarop Yash binnenkwam. Zijn tred was licht en gretig, maar zijn gezicht stond ongerust. ‘Broeder Yash heeft gevraagd of hij jullie mag begeleiden tot aan Teshwallabad, waar hij zijn nieuwe leven zal beginnen in een klooster aldaar.’

‘Ik ken Teshwallabad,’ zei Yash enthousiast. ‘Ik heb er al eerder gewoond, daarom heb ik om overplaatsing gevraagd.’

‘We zouden prijs stellen op zijn gezelschap,’ antwoordde Ramita na enig nadenken. ‘Als de windskiff drie personen kan dragen.’

Alaron glimlachte. ‘Het wordt knus, maar het zou wel moeten lukken. Maar... de baby’s?’ Ze hadden die kwestie al een paar avonden achtereen besproken zonder tot een besluit te komen.

Ramita hief haar kin. ‘Meester Puravai, Al’rhone en ik hebben hier veelvuldig over gesproken. Al’rhone zou het liefst zien dat ik de kinderen hier bij een kindermisje achterliet, maar ik kan niet zonder hen. Ik kan het niet. En dus gaan ze met ons mee.’ Ze keek Alaron opstandig aan. ‘Dat is mijn besluit.’

‘Het hof is een gevaarlijke plek,’ waarschuwde Puravai.

‘Ik wil niet gescheiden zijn van mijn kinderen,’ zei Ramita beslist. ‘Hier valt niet over te discussiëren.’